

Кларк Аштън Смит

Двойната сянка

Името ми е Фарпетрон. Нареккоха ме така в Посейдония, но дори аз, един от най-добрите ученици на мъдрия Авикт, не зная името на оногoва, в когото ми е съдено да се превърна утре. И ето, че сега, в мраморното жилище на своя учител, при блещукащата светлина на сребърните светилници, аз нервно изписвам тези редове с магическо мастило върху безценен свитък, направен от кожата на дракон. После ще сложа дневника си в запечатан съд и ще го хвърля от прозореца в морето, за да не може съществото, в което ми е съдено скоро да се превъплътя, да унищожи записките ми за случилото се. И може би моряците от Лефара, отправили се със своите кораби на път за Умб и Пнеор, ще намерят моя съд, или пък рибарите ще съумеят да го уловят в мрежите си. И като прочетат разказаната от мен история, хората ще узнаят истината и ще чуят думите на предупреждението. Тогава нито един човек няма да стъпи на пътя, водещ към дома на Авикт, където намериха убежище демоните, а аз бях сполетян от тези ужасяващи събития.

Шест години аз живях тук заедно със своя стар учител, стремейки се към заветните тайни на мирозданието, забравил всички забавления и удоволствия, характерни за младостта. Изучавахме забранени науки и предания, в които никой друг освен нас не бе прониквал толкова дълбоко. Това ни позволяваше да извикваме към живот онези, които от дълги години лежах в запечатаните гробници или пък обитаваха извън пределите на известните нам пространство и време. Малцина от живите се осмеляваха да ни навещават тук, в нашата крепост, разположена сред брулените от вятъра голи скали, но, стига само да пожелаехме, пред нас се озоваваха различни посетители от най-затътените и неведоми кътчета на Вселената. Тяхното описание не е по силата на човешкия език.

Строга и бяла, приличаща на надгробен камък, бе нашата обител, а долу, далече под нея, в голите черни скали се разбиваха вълните, тласкани от студения северен вятър. Понякога, макар и доста рядко, успокоилите се вълни притихваха, а тъмните им води лениво се поклащаха, подобни на пълчища от повалени демони. Тези звуци, издавани от морето, изпълваха дома ни като ехо в опустяла гробница. Картината се допълваше от ветровете, които фучаха стремително покрай високите кули, виейки в безсилната си ярост. Ако се погледнеше от морето, крепостта ни сякаш израстваше направо от отвесната скала. Покрай обърнатите към сушата портали се възправяха гигантски каменни химери, които като че ли охраняваха замъка. Допълваха ги грамадни каменни фигури на жени, пазещи квадратните портици там, където се разбиваха о скалите вълните на прибоя. Прекрасни и величествени статуи украсяваха и покоите на

обиталището ни. Само те и съществата, които призовавахме, споделяха нашето уединение и самота.

Когато за пръв път аз, новопосветеният, се озовах тук, с панически страх изучавах мрачно-величавите ликове на онези, които служеха на Авикт. Обхващаше ме трепет само при вида на страховитите създания, материализиращи се от дима на огромните пещи; започвах да се мятам в неистов ужас, когато сивите и безформени зловонни същества се скупчваха по периферията на начертания на пода седемцветен кръг, опитвайки се да проникнат вътре и да се нахвърлят върху нас. Преодолявайки отвращението, аз пиех вино от ръцете на трупове и ядах хляб, подаван ми от призраци. С времето обаче всички тези чувства се притъпиха, аз спрях да обръщам внимание на необикновеното и преодолях страха. Обяснението за това се криеше и в овладялата ме увереност, че Авикт, владеещ всякакви заклинания и способен за прогонване на духове, може без никакво усилие да се избави от всички призвани от него фантоми.

Сега, хвърляйки поглед назад, си мисля за това, че би било по-добре да се ограничим със знанията, дошли до нас от маговете на Атлантида и Туле, или пък от тези, пристигнали от земята Му. Това би било напълно достатъчно, защото върху пожелтелите страници на ръкописите от Туле бяха нарисувани с кръв руни, благодарение на които бяхме в състояние да извикваме демоните на петата и седмата планети. Магьосниците от Туле бяха разкрили тайната да се отворят врати в бъдещето, а нашите предци, атлантите, знаеха пътя към далечните звезди и можеха да управляват атомите на веществата. Но всичко това беше недостатъчно за Авикт; той искаше да проникне в най-страшните тайни на мирозданието и изгаряше от страст да властва безгранично над света.

По време на отлив, когато стръмните скали се подаваха над водите, ние се спускахме по извития като полумесец бряг. Там, на мокрия пясък, намирахме странни предмети, донесени от теченията от незнанини далечни брегове, или пък изхвърлени от бурята от неведомите морски дълбини. Те представляваха огромни раковини, обагнени в пурпурно и алено, късове амбра, розово-бели вкаменени букети от вечно цъфтящи корали и много други. Дори веднъж намерих някакъв идол от позеленяла мед, украсявал в незапомнени времена носа на галера от Хипербореиските острови.

Веднъж, когато течеше вече третата година от моето обучение, цяла нощ бушуваше бясна буря, разбъркала морските пластове чак до самото морско дъно. На сутринта морето утихна и тогава настъпи съдбовният за мен ден. На небето нямаше нито едно облаче, а ветровете,

изпращани от демоните, сякаш се бяха притаили сред голите скали. Морето тихо шептеше, а вълните се плискаха, заливайки пясъка, подобни на дантелените премени на тичащи девойки. Нещо изведнъж проблесна в купчина сплетени червеникаво-кафяви водорасли и привлече погледа ни.

Хвърлих се към приближаващата вълна и малко преди тя да се отдръпне, съумях да измъкна някаква странна плочка от кълбото изгнила растителност. Тя беше излята от непознат метал, подобен на стомана, но значително по-тежък, и имаше триъгълна форма, като в основата си бе малко по-широка от човешко сърце. От едната страна плочката беше гладка като огледало, а от другата върху метала бяха изписани няколко реда странно извити неголеми знаци; тези знаци не бяха нито йероглифи, нито букви от някаква позната на нас азбука.

След като разгледахме внимателно находката, изпаднахме в недоумение – не можехме да кажем нищо нито за възрастта, нито за произхода ѝ. Много нощи и дни ние се опитвахме да разчетем странните писмена, водейки дълги и безплодни спорове за тях. Разположили се във високите покои на Авикт, намерили укритие от вечно бушуващия вятър, ние седяхме, склонили глави над тайнствения триъгълник, а светлината от сребърните светилници трептеше по лицата ни. Взирахме се напрегнато в загадъчните извити писмена, смисълът на които оставаше тъмен за нас. Авикт бе уверен, че в тях се крие тайна, дошла при нас от дълбините на времето.

Когато всичките ни усилия се оказаха напразни, Авикт призова своите умения на магьосник и некромант, но нито един от извиканите демони и призрци не знаеше нищо за тайнствената плочка. О, по-добре би било Авикт никога да не се беше опитвал да разчете тези загадъчни знаци.

Минаваха години, а ние не преставахме да се блъскаме над разгадаването на неведомите йероглифи, прониквайки все по-далеч и по-далеч в тъмното царство на неизвестното. От време не време Авикт, опитвайки се да намери ключа към разгадаването на тайната, извикваше духове и ги разпитваше за възможните тълкувания на надписа.

Накрая, по време на един от експериментите, Авикт изведнъж си припомни още една магическа формула и призова бледен, сякаш топящ се призрак на вешер, живял в доисторическите времена. В отговор на зададения му въпрос, той едва чуто прошепна на полузабравено наречие, че надписът на плочката е направен на езика на Змийските хора. Техните древни земи потънали в морето хилядолетия преди Хиперборея да се

издигне от дълбините. Но вечерът не беше в състояние да ни каже нищо за смисъла на знаците, защото още тогава, в неговото време, което бе толкова отдалечено от нашето, Змийските хора вече били станали легенда. Магията и мъдростта на тази раса, изконно чужди за обикновените хора, били вече недостъпни.

Сред всички гримоари, намиращи се в библиотеката на Авикт, нямаше нито един, който да съдържа формула за призоваването на същество, принадлежало някога към Змийските хора. Мрачното полумитично минало беше непроницаемо за нас.

Учителят обаче знаеше едно древно заклинание на лемуриите, с мощта на което сянката на мъртвец можеше да бъде изпратена далеч назад в миналото и после да бъде върната обратно. Подобно преместване във времето не причиняваше на сянката никаква вреда и тя помнеше всичко, което е узнала в странстването си, както и можеше да разкаже за това на изпратилия я в миналото маг.

И така, Авикт призова духа на древен магьосник, наречен Бит, и извърши тайнствения ритуал, използвайки за тази цел застинала в незапомнени времена смола от морския бряг и парчета вкаменено дърво. После заедно произнесохме заклинанието, изпращайки духа на Бит в отдалечената на много хилядолетия от нас епоха на Змийските хора, а след известно време извършихме друг обред и произнесохме друго заклинание, за да го върнем обратно.

Явилият се пред нас призрак, с глас, подобен на замиращ спомен, ни даде ключа към разчитането на загадъчния надпис. Получили онова, което желяехме, ние не го попитахме за нищо друго и му помогнахме да се завърне в царството на вечния сън и забвението.

Разшифровахме написаното върху плочката и научихме, че в нея се съдържа заклинание, използвано от вещерите на Змийските хора. За нас остана неизвестна целта му, както и това какво същество трябва да се яви в отговор на извършения обред. Освен това нямахме и най-малка представа за средствата, чрез които можеше да се върне обратно създанието, дошло при нас от мрачната бездна.

Ликуването на Авикт, породено от узнаването на нещо, неизвестно на хората преди, беше неопикуемо. Стараех се да го разубедея, но напразно – той беше решил да изпробва заклинанието, убеждавайки ме, че откритието ни в никакъв случай не е случайно. Авикт смяташе, че то е предопределено от съдбата. Той сякаш изобщо не се замисляше за опасностите, на които можехме да се подложим, извиквайки към живот създание, произходът и свойствата, на което ни бяха напълно неизвестни, а

отпращането му обратно там, откъдето е дошло – невъзможно.

– Нито веднъж през всички тези години, които съм посветил на магьосничеството и заклинанията – ми говореше той – не съм призовавал бог, дявол, демон или покойник, когото да не мога да подчиня на властта си и да отпратя обратно по свое собствено желание. Затова ми е противна самата мисъл за това, че Змийските хора, колкото и да са били изкусни в некромантията, са могли да властват над някакви духове и сили, пред които моите заклинания биха били безпомощни.

И така, признавайки властта на учителя, аз се съгласих, макар и не без страх, да му помогна в експеримента. Дочакали благоприятното разположение на звездите и точно определили часа, събрали всички редки вещества и необходими предмети в покоите, където обикновено провеждахме ритуалите, ние пристъпихме към осъществяването на нашия съдбовен експеримент. Няма да описвам подробно резките свистящи звуци на заклинанието, недостъпни за устата на онези, които не принадлежат към Змийските хора, и съставляващи основната част на обряда; ще премълча и за това какви съставки използвахме и какви бяха нашите действия. Ще кажа само едно: към края на ритуала начертахме с прясна кръв от гълъб тригълник на мраморния под. После застанахме във вътрешността му, като преди това повдигнахме рамката на неголемия прозорец, така че онова, което трябваше да ни се яви, да влезе оттам. Авикт стоеше в единия ъгъл, аз в другия, а в третия се намираше тъмнокафявата мумия на един воин атлант, нявга носил името Ойгос. Дватама с Авикт държахме между пръстите си тънки, бавно разтапящи се лоени свещи, направени от мас на мъртъвци, докато в разтворените протегнати длани на Ойгос като че ли в плитки кандила, горяха талк и азбест, разпалени по познат единствено на нас способ. Когато свещите запламтяха и зазвучаха заклинанията, морето се успокои, вятърът утихна и като че ли всичко наоколо замря в очакване на неведомия гост. До тригълника нарисовахме елипса, съставена от безконечно повтарящите се, вплетени един в друг дванайсет знака на Оумор, понеже само там можехме да намерим убежище, в случай, че извиканият от нас дух проявеше враждебност или пък откажеше да ни се подчини. Когато зловонните свещи догоряха, а талкът и азбестът се превърнаха в пепел върху разядените длани на мумията, Авикт произнесе ДУМАТА, смисълът, на която оставаше незнаен дори за нас, и Ойгос, оживен от магията и подвластен на волята ни, гръмко, като гробищно ехо, го повтори, след което и аз на свой ред произнесох същата ДУМА.

Трижди произнесе тази ДУМА всеки от нас, и дълго след това ние

стояхме неподвижни, напрегнахме зрението си до краен предел и напразно заслушвайки се в тишината, нарушавана единствено от тихото горене на светилниците. Дори в магическите огледала, разположени така изкусно, че да отразяват всичко в залата, което би се оказало недостъпно за човешкия взор, нямаше и следа от някакво изображение.

Изморени от дългото очакване, ние решихме, че заклинанията ни не са успели да постигнат желаната цел. Длъжен съм да кажа, че изпитах тайно облекчение. Заехме се да разпитваме мумията на Ойгос – дали е усетил присъствието на нещо чуждо, понеже мъртвите са по-чувствителни от живите – и мумията, получила дара на речта благодарение на изкуството на некромантията, отговори отрицателно.

– Наистина – промълви Авикт – да се гадае повече е безполезно. Вероятно или неправилно сме разчели надписа, или не сме успели точно да подберем предметите, необходими за успешното извършване на опита, или сме произнесли заклинанието неправилно.

А би могло да е станало и така: съществото, което е трябвало да се яви пред нас, е престанало да съществува или свойствата му дотолкова са се изменили, че всички ритуали сега са безполезни.

С облекчение се съгласих с него, надявайки се, че сега всичко ще приключи.

Дните потекоха, както преди; морето, настъпвайки в часа на прилива, с яростен рев стоварваше своите бели пенести талози върху стръмните канари, а ветровете беснееха край нас, виейки в нестихващия си гняв. Погълнат изцяло от новите опити и магически ритуали, аз почти бях забравил за нашия неуспех и бях уверен, че и Авикт е сторил същото.

Сякаш всичко си вървеше по старому и нищо не застрашаваше спокойствието ни, нито ни вълнуваше. Съставяйки хороскопи, ние не откривахме в тях нищо неблагоприятно, както и никакви знаци не предвещаваха надвисването на сянката на бедата. И подвластните нам духове, колкото и ужасяващи да изглеждаха за взора на обикновените хора, се покоряваха напълно на нас – техните повелители.

Веднъж, в един ясен летен ден, ние, както обикновено, се разхождахме по мраморната тераса сред люлеещите се клони на дърветата, които хвърляха над нас причудливи сенки. По време на разговора нещо изведнъж прикова вниманието ми. Вгледах се в послушно следващите ни сенки – моята и тази на учителя – и забелязах странно тъмно петно между тях. Да, именно тъмно петно, а не кедрова сянка. Бях много учуден и даже се уплаших, но не казах нищо на Авикт, а продължих внимателно да наблюдавам този феномен през цялата разходка.

Веднага ми се наби в очите, че петното-сянка упорито преследва сянката на моя учител, намирайки се на едно и също разстояние от нея през цялото време. Тя не трептеше под поривите на вятъра, движеше се бавно и като че ли течеше, подобна на гъста тежка гной. Тя нямаше цвят, познат на човешкото око – това беше цветът на разложението, но по-тъмен дори от самата смърт, и формата ѝ също беше чудовищна. Сякаш онова, което я хвърляше, се движеше изправено като човешко същество, но имаше плоска правоъгълна глава и дълго, извиващо се тяло като на създание, което е привикнало не да ходи, а да пълзи.

Авикт не я забеляза, а аз се боях да заговоря пръв за нея, макар и да си мислех, че подобно необичайно нещо не би трябвало да съпровожда учителя ми. Приближих се до него, опитвайки се да настъпя или по някакъв начин да се докосна до невидимото създание, хвърлящо тази странна сянка. Всичките ми опити обаче се оказаха напразни.

В обичайното време се прибрахме в покоите, минавайки по спираловидната стълба при портала, от двете страни, на която стояха огромни каменни химери. Забелязах, че странното петно не изостава от сянката на Авикт. Дори в тъмните проходи, където не проникваше никаква слънчева светлина и изобщо не можеше да има сенки, аз с ужас открих, че отвратителното петно, приличащо по цвят на остатъците от черен, полуразложен труп, продължава да следва по петите моя учител, сякаш заменяйки неговата изчезнала в полумрака обичайна сянка. То не се отлепи от Авикт през целия ден, прилепнало като проказа към прокажен, и ни придружаваше и на масата, където ни прислужваха призраци, и в пазените от мумии покой, където се съхраняваха нашите записки и древни ръкописи. Учителят обаче не забелязваше своя постоянен спътник, а аз продължавах да мълча, надявайки се, че по някое време неканеният гост ще си отиде така незабелязано, както се бе появил.

В полунощ, когато стояхме заедно край сребърните светилници, изучавайки написаните с кръв руни от Хиперборея, аз видях, че петното се е придвижило още по-близо до сянката на Авикт. То сякаш излъчваше зловонни гробищни миазми и зараза, по-гнусна от язвите на прокажен. Тогава не издържах и изкрещях, изпълнен с ужас и отвращение. Авикт ме изгледа въпросително и аз му разказах всичко.

Най-накрая забелязал сянката, той съсредоточено я разгледа, а лицето му, набраздено от дълбоки бръчки, не изразяваше нито страх, нито отвращение.

– Това е тайна, недостъпна за моя разум и превъзхождаща знанията ми – промълви накрая той. – Никога досега не ми се е явявала някаква

сянка, освен по мое собствено желание. Предполагам, че тази е същото създание или, може би, само отражение на това създание, което се е явило, макар и със закъснение, в отговор на заклинанието на Змийските хора, което ние сметнахме за безплодно и безсмислено. Затова мисля, че трябва да поговорим с тази сянка по достъпен нам начин.

Отправихме се към покоите, където обикновено извършвахме заклинанията, и приготвихме всичко необходимо. Когато всичко бе готово, сянката се намираше още по-близо до Авикт, така че разстоянието между тях бе не по-широко от жезъл на некромант.

Заехме се да разпитваме странната сянка, опитвайки се с всички възможни средства да получим отговор от нея, но не постигнахме нищо. През цялото време магическите огледала не отразяваха нищо, а духовете, през чиито уста говорехме, не усещаха никакво чуждо присъствие в покоите. Като че ли нямаше заклинание, което да има власт над злоещото черно петно. Авикт беше обезпокоен; нарисувал на пода елипсата на Оумор с кръв, примесена с пепел, където не можеше да проникне нито дух, нито демон, той пристъпи в очертаното пространство. Но и там, в елипсата, подобна на гъста течност или изтекла гной, тъмното петно го последва, неотстъпно движейки се зад него, и разстоянието между тях се съкрати още повече.

По лицето на Авикт се изписа чувство на откровен ужас, челото му се покри с капки пот, ледени като мъртвешко дихание, понеже и той, както и аз, накрая разбра, че това същество е неподвластно на никакви закони и появата му на предвещава нищо хубаво. От него можеха да се очакват само зло и нещастия. Авикт се обърна към мен и възкликна с треперещ от страх глас:

– Не мога да проумея какво е това – знанията ми са недостатъчни, за да разбере какво иска от мен тази сила, и аз съм безпомощен да я спра. Махни се, остави ме, защото не желая някой от смъртните да стане свидетел на моето поражение и гибел. По-добре тръгни, докато още не е късно, та да не станеш и ти жертва на тази страховита сянка.

Обхвана ме неописуем ужас, но не можех да допусна мисълта, че бих могъл да изоставя учителя си, макар и да се бях заклел да му се подчинявам във всичко. Освен това разбирах, че съм двойно по-безпомощен пред враг, пред когото трепери самият Авикт.

Сбогувах се със стареца, запътих се към изхода и, застанал вече на прага, забелязах, че черната сянка, дошла при нас от неведомите сфери, е пропъзляла по пода, подобна на отвратителен израстък, и в момента докосва сянката на моя учител. Тогава от устата му проехтя ужасяващ

писък. Лицето му се изкриви в страшни конвулсии. Това бе лице на безумец, опитващ се с всички сили да отхвърли от гърдите си невидим за света демон. Без да се оглеждам, аз се втурнах в бяг по тъмния проход, излизащ на терасата.

Нащърбената пурпурна луна застрашително надвисваше над скалите; сенките на кедрите изглеждаха по-дълги и тревожно се люлееха под поривите на бурята. Наведен ниско и опитвайки се да преодолее силата на вятъра, аз тичах през терасата към външната стълба. Тласкан от ужас, почти бях доближил края ѝ, но никак не можех да достигна най-горните стъпала, защото мраморният под сякаш се изплъзваше изпод краката ми и заветното спускане се мерзелееше пред очите ми, недостижимо като хоризонта. Дишането ми стана тежко, струваше ми се, че бягам, но всъщност не помръдвах от мястото си. Това бе безполезно тичане на място.

Накрая се спрях, осъзнавайки, че някакво заклинание е изменило пространството около дома на Авикт, за да не може никой да се измъкне отгук. Примирявайки се със съдбата си, аз тръгнах обратно към покоите. Докато изкачвах белите стъпала, забелязах фигура, очакваща ме при портала. Само по развяващата се дреха разбрах, че това всъщност бе Авикт, понеже лицето ѝ не би могло да принадлежи на нито едно човешко същество. Това беше чудовищна, отвратителна, постоянно променяща се маска, примесваща черти както на човек, така и на нещо зловещо, невиджано никога на земята. И това превъплъщение бе по-ужасяващо, отколкото смъртта и разложението – кожата на учителя беше придобила неопределен мръсно-гноен цвят, по-рано присъствал в сянката, а очертанията на главата му бяха станали точно подобие на горната част на тъмното петно. Ръцете рязко се отличаваха от крайниците на което и да е земно същество; туловището, прикрито от дрехата, се бе удължило, придобивайки гнусна, извиваща се гъвкавост. От лицето и пръстите сякаш се стичаше полутечна, разложена мъртвешка плът. Съпровождащата фигурата сянка, подобна на сгъстени изтичащи миазми, като страшен двойник повтаряше уродливите очертания на онова, което някога представляваше моят учител.

Опитах се да изкрещя, да извикам силно името на Авикт, но страхът беше изсушил гърлото ми и сковал езика ми. Тогава съществото, което някога бе Авикт, безмълвно ме посочи; нито дума обаче не се отрони от тези живи, но вече полуизгнени устни. То не отлепяше от мен черните ями на очите си – това, което някога беше очи, а сега представляваше отвратителна гадост! Щом аз, треперейки, се приближих,

съществото ме хвана с разложените си, отекли пръсти за рамото и ме поведе през прохода, където стоеше в обкръжение на себеподобни мумията на Ойгос, помогнала ни някога в зловещия ни експеримент, когато произнесохме заклинанието на Змийските хора.

На сиянието от светилниците, озарили пода с равен, блед пламък, аз зърнах мумиите, замрели покрай стените във вечно спокойствие; всяка стоеше на обозначеното ѝ място и хвърляше дълга сянка. Но на стената до огромната тясна сянка на Ойгос се забелязваше безформено тъмно петно, същото като онова, което неотдавна преследваше учителя, а сега се бе сляло с него в едно цяло. Припомних си, че Ойгос, вземайки участие в ритуала, беше вторият след Авикт, който произнесе неведомата ДУМА, и осъзнах, че сега бе дошъл неговият ред. Ужасът щеше да връхлети мъртвия по същия начин, както се беше стоварил върху живия. Защото отвратителното незнайно същество, толкова самонадеяно извикано от нас, можеше да прониква и в този свят – света на мъртвите. Ние го извлякохме из бездънните дълбини на времето и пространството, заслепени от невежеството използвахме забраненото заклинание, и то ни се бе явило в час, избран от самото него, за да отпечата мерзкия си лик върху онези, комуто бе предопределено това.

Нощта отмина и денят сякаш се точеше безкрайно – един ден, изпълнен с неописуем ужас. Наблюдавах как страшното тъмно петно поглъща изцяло плътта и сянката на Авикт, гледах как второ такова същество пропълзва към високата и тънка сянка на Ойгос и, прониквайки в изсъхналото му, пропито с ароматни смоли тяло, го превръща в същата отвратителна слузеста маса, каквата сега представляваше Авикт. И аз чух как мумията закрепва от страх и болка, когато зловещото създание се сля със сянката ѝ – също като човек, който за втори път се сблъсква с предсмъртните мъки. После мумията замълча, както в момента мълчеше този, който пръв позна болката на превъплъщението, и аз нямаше откъде да разбере мислите и намеренията му. Страданията ми бяха непоносими, понеже не знаех едно ли е съществото, явило се при нас, или няколко, ще се ограничи ли превръщането само с нас, дръзналите да извикат неведомия демон, или ще се разпространи сред целия човешки род.

Но всичко, както и много други неща, ще ми стане известно съвсем скоро, защото най-накрая настъпи и моят ред – тъмното петно сега преследва моята сянка, идвайки все по-близо и по-близо. Въздухът около мен сякаш се стъпява и кръвта леденее в жилите ми от неизказан страх; подвластните ни демони и духове избягаха, напуснали завинаги дома на Авикт, и даже огромните каменни химери, стоящи покрай стените, са

обхванати от трепет. Но ужасното чудовище, нявга носещо името Авикт, както и другото, по-рано наричащо се Ойгос, не ме напускат. Те не отлепват от мен взора на черните бездни – това, което някога беше очи – и сякаш търпеливо ме наблюдават, очаквайки момента, в който и аз ще заприличам на тях. Това тяхно безмълвие е зловещо! Във воя на вятъра отвън ми се причуват странни непознати гласове, морските вълни се разбиват с грохот о брега, ревящи като създания, дошли от друг свят, а стените треперят подобно черни покривала под диханието на неведома бездна.

Затова, съзнавайки, че времето ми е на привършване, аз се затворих в покоите, където се съхраняват нашите записки и древни ръкописи, и написах правдив разказ за случилото се. Взех блестящата триъгълна плочка, чието разгадаване предизвика гибелта ни, и я изхвърлих през прозореца обратно в морето с надеждата, че тя никога вече не ще попадне в човешки ръце. Сега трябва да завърша това послание към хората, да го поставя в запечатан съд, отлят от най-здрави медни сплави, и да го пусна по океанските вълни. Защото зловещото черно петно се приближи почти плътно до моята сянка и разстоянието между тях е не по-широко от магьоснически жезъл.

КРАЙ

© Кларк Ашгън Смит
© 2004 Адриан Лазаровски, превод от английски

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4445>]